

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl samosoudkyně Mgr. Kateřinou Mlčochovou ve věci

žalobce: [redacted] I. [redacted] K. [redacted] narozený dne [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátkou Mgr. Alenou Řeňkovskou
sídlem Panská 895, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti, IČO: 00025429**
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2 - Nové Město
za níž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2 - Nové Město

pro zaplacení 1 553 808 Kč s příslušenstvím,

takto:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 296 913 Kč s úrokem z prodlení ve výši 9 % ročně z částky 296 913 Kč od 27. 7. 2018 do zaplacení a spolu s kapitalizovaným úrokem z prodlení z částky 660 327,50 Kč od 27. 7. 2018 do 21. 9. 2018 ve výši 9 118 Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žaloba o uložení povinnosti žalované zaplatit žalobci částku 596 567,5 Kč s úrokem z prodlení z této částky od 27. 7. 2018 do zaplacení **se zamítá.**
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 140 585 Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou z 31. 7. 2018 domáhal po žalované náhrady škody a nemajetkové újmy vzniklých v souvislosti s trestním stíháním žalobce, jenž byl usnesením z 26. 3. 2013 Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Dvořáková.

obviněn spolu s dalšími osobami Policií ČR, Útvarem pro odhalování organizovaného zločinu, Služby kriminální policie a vyšetřování České Budějovice, č. j.: [REDAKCE] [REDAKCE] ze spáchání zločinu porušení předpisů o pravidlech hospodářské soutěže dle ust. § 248 odst. 2 alinea druhá, odst. 4 písm. a) trestního zákoníku v jednočinném souběhu se zločinem porušení povinnosti při správě cizího majetku dle ust. § 220 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, spáchanými ve formě spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku. Pro citované trestné činy byla podána u Městského soudu v Praze na žalobce obžaloba. Žalobce byl následně rozsudkem z 8. 9. 2016 č.j.: [REDAKCE] zproštěn obžaloby s tím, že v žalobě uvedený skutek nebyl ve vztahu k žalobci trestným činem. Uvedené rozhodnutí nabylo vůči žalobci právní moci dne 3. 8. 2017. Žalobce uplatnil jednak nárok na náhradu škody ve výši 703 808 Kč představující v části 663 806 Kč náklady na odměnu advokáta a v části 40 002 Kč náklady žalobce na zpracování znaleckého posudku předkládaného obhajobou a jednak nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 850 000 Kč. Jde-li o nemajetkovou újmu, žalobce upozornil, že je politicky činnou osobou, vykonává funkci [REDAKCE] v listopadu 2010 se dokonce stal [REDAKCE] uvedl, že ve veřejně exponovaných funkcích působí již více než 27 let. Akcentoval medializaci věci, zásah do pracovního života, zejména útoky opozičních zastupitelů až po výzvu odstoupit ze své funkce. Konečně pak žalobce popisuje i negativní zásah do osobního a rodinného života. Rodina žalobce žila ze strachu z budoucnosti, navíc v případě odsouzení žalobce, by povinnost k náhradě škody, jež byla v usnesení o zahájení trestního stíhání vyčíslena na částku minimálně 20 milionů Kč, znamenala značné existenční potíže. Závěrem žalobce upozornil na skutečnost, že trestní stíhání žalobce trvalo 4 roky a 5 měsíců a namítal i průtahy v řízení.

2. Žalovaná v podání z 21. 9. 2018 navrhla žalobu zamítnout. Uvedla, že žalobce u ní uplatnil nároky, jež mu měly vzniknout v souvislosti s trestním stíháním ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] dne 26. 1. 2018 podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „OdpŠk“). Nároku žalobce na náhradu nemajetkové újmy vyhověla toliko co do částky ve výši 52 000 Kč a nároku na náhradu škody žalobci vyhověla co do částky 608 327, 50 Kč. Stran nároku na náhradu nemajetkové újmy žalovaná také konstatovala porušení práva žalobce a za výše citované nezákonné trestní stíhání a zároveň se žalobci omluvila. S přihlédnutím k závažnosti zásahu do osobnostních práv žalobce přistoupila žalovaná taktéž k relutární náhradě, avšak v částce přesahující přiznaných 52 000 Kč, měla nárok žalobce za neopodstatněný.
3. V podání z 3. 12. 2018 žalobce vzal žalobu zpět stran požadavku na zaplacení částky 608 327,50 Kč z titulu náhrady škody (obhajného) a stran částky 52 000 Kč z titulu náhrady nemajetkové újmy s tím, že mu tato suma byla zaplacena žalovanou dne 21. 9. 2018 a v podání z 25. 10. 2019 uvedl, že setrvává na požadavku, aby mu byly uhrazeny zákonné úroky z prodlení z této částky za dobu od 27. 7. 2018 do 21. 9. 2018 v kapitalizované výši 9 117, 95 Kč a ve zbytku setrvává na žalobě, tak jak byla podána. Soud tudíž usnesením z 26. 3. 2019, č.j. 31 C 156/2018-238, řízení v rozsahu zpětvzetí žaloby zastavil. Toto usnesení nabylo právní moci dne 13. 4. 2019.
4. Mezi účastníky bylo nesporné, že žalobce u žalované své nároky předběžně uplatnil dne 26. 1. 2018, že ta je vyřídila stanoviskem ze 14. 9. 2018. Z dopisu zástupkyně žalobce žalované z 26. 1. 2018, jeho doplnění z 10. 5. 2018 a ze sdělení žalované z 5. 4. 2018 a stanoviska tohoto ministerstva z 14. 9. 2017 soud zjistil, že žalobce své nároky uplatnil u žalované dne 26. 1. 2018 a že žalovaná po doplnění tvrzení a důkazů uznala nárok žalobce důvodným co do částky 660 327,50 Kč a žalobci se za vydání usnesení o zahájení trestního stíhání, jež lze s ohledem na výsledek trestního stíhání žalobce, považovat za nezákonné, konstatovala porušení práva a žalobci se omluvila.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Dvořáková.

5. Dále byl mezi účastníky nesporným průběh trestního řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] s tím, že trestní stíhání žalobce bylo zahájeno usnesením o zahájení trestního stíhání z 26. 3. 2013, a to pro trestný čin porušení předpisů o pravidlech hospodářské soutěže dle ust. § 248 odst. 2 alinea druhá, odst. 4 písm. a) trestního zákoníku v jednočinném souběhu se zločinem porušení povinnosti při správě cizího majetku dle ust. § 220 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, spáchanými ve formě spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku. Pro totožné trestné činy dne 17. 6. 2014 podalo Městské státní zastupitelství v Praze obžalobu k Městskému soudu v Praze. Následovala série hlavních líčení (zjištěno z výpisu z aplikace Infosoud). Žalobce byl pak dne 8. 9. 2016 rozsudkem zproštěn obžaloby s tím, že v žalobě uvedený skutek nebyl ve vztahu k žalobci trestným činem. Předmětné rozhodnutí nabylo vůči žalobci právní moci dne 3. 8. 2017.
6. Podle ust. § 5 písm. a), b) OdpšK stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem.
7. Podle ust. § 7 odst. 1 OdpšK mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.
8. Podle § 8 odst. 1 OdpšK nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Podle odst. 2 téhož ust. byla-li škoda způsobena nezákonným rozhodnutím vykonatelným bez ohledu na právní moc, lze nárok uplatnit i tehdy, pokud rozhodnutí bylo zrušeno nebo změněno na základě řádného opravného prostředku. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.
9. Podle § 26 OdpšK pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v tomto zákoně občanským zákoníkem. Podle § občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., který soud s ohledem na ustanovení § 3079 odst. 1 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., aplikoval, když k zahájení trestního stíhání žalobce došlo za účinnosti starého občanského zákoníku, se hradí skutečná škoda.
10. Podle § 31a odst. 1 OdpšK bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 stejného ust. zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.
11. Podle § 32 odst. 3 OdpšK nárok na náhradu nemajetkové újmy podle tohoto zákona se promlčí za 6 měsíců ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě, nejpozději však do deseti let ode dne, kdy nastala právní skutečnost, se kterou je vznik nemajetkové újmy spojen.
12. Dle doktríny i konstantní judikatury je nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsouzením, specifickým případem nároku na náhradu škody nezákonným rozhodnutím. Rozhodnutí o zproštění obžaloby je přitom rozhodnutím, které (byť nikoliv výslovně) „ruší“ účinky zahájeného trestního stíhání, činí rozhodnutí, jímž bylo trestní stíhání zahájeno, ve smyslu zákona „nezákonným“ a zakládá proto dle soudu nárok na náhradu škody (odškodnění

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Dvořáková.

nemajetkové újmy) v právním režimu zákona (Srovnej rozsudek Nejvyššího soudu České republiky z 23. 2. 1990, sp.zn. 1 Cz 6/90). Uvedené právo nemá pouze ten, kdo si obvinění zavinil sám a ten, kdo byl obžaloby zproštěn nebo proti němuž bylo trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný nebo že mu byla udělena milost nebo že trestný čin byl amnestován. S usnesením o zahájení trestního stíhání je proto třeba s ohledem na způsob skončení trestního stíhání žalobce nakládat v režimu zákona jako s nezákonným rozhodnutím. Uvedená judikatorní východiska platí bezpochyby (a mezi účastníky o tom ostatně není sporu, žalovaná existenci odpovědnostního titulu představovaného nezákonným rozhodnutím uznává) analogicky po novele zákona provedené zákonem č. 160/2006 Sb. i pro oblast nároků nemajetkové povahy, jak se podává např. i z rozhodnutí Nejvyššího soudu z 27. 6. 2012, sp.zn. 30 Cdo 2813/2011, jakkoliv k přijetí uvedené novely zákonodárce vedla především snaha vyhovět požadavkům vyvěrajícím z čl. 6, 13 a 41 Úmluvy, upravujících právo účastníka na projednání věci v přiměřené lhůtě.

13. Odpovědnostní titul (nezákonné rozhodnutí) je v dané věci dán, žalobce byl, jak nutno dovodit z výsledku trestního stíhání, nezákonně (ve smyslu odškodňovacím) trestně stíhán pro jednání, v němž orgány činné v trestním řízení spatřovaly výše označené trestné činy. Žádnou z výluk uvedených v § 12 OdpŠk žalovaná netvrdila.
14. Pokud jde o nárok na náhradu škody spočívající v nákladech, které žalobce vynaložil na obhajobu za trestní stíhání, žalovaná uznala nárok žalobce co do částky 608 327, 50 Kč, což představuje odměnu za 189 úkonů právní služby á 2 300 Kč, odměnu za 3 úkony ve výši poloviny mimosmluvní odměny, tj. á 1 150 Kč, 70x náhradu za promeškaný čas á 100 Kč a 192 režijních paušálů á 300 Kč. Žalobce oproti tomu požadoval náhradu za 211 úkonů právní služby á 2 300 Kč (celkem 485 300 Kč) a 211 režijních paušálů á 300 Kč (celkem 63 300 Kč) + DPH ve výši 115 206 Kč. Ve svém podání z 3. 12. 2018 žalobce upřesnil, že stran nárokovaného úkonu označeného jako prostudování spisu dne 18. 11. 2013 došlo k písařské chybě, když obhájkyň spis studovala dne 1. 11. 2013. Se zřetelem na výši hrozícího trestu odnětí svobody za trestné činy, pro které byl žalobce stíhán, nebylo mezi účastníky pochyb, že za 1 úkon právní služby přísluší dle §§ 7 bod 5, 10 odst. 3 písm. c) a. t. odměna ve výši 2 300 Kč a s poukazem na ust. § 13 odst. 3 a. t. náleží ke každému úkonu právní služby náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč + DPH. Ze záznamu o prostudování spisu z 1. 11. 2013 soud zjistil, že obhájkyň se účastnila prostudování trestního spisu dle § 166 tr. řádu dne 1. 11. 2013 v čase od 9, 35 hod do 12,30 hod, a proto nárok za dva úkony právní služby v souladu s ust. dle ust. § 11 odst. 1 písm. f) a. t. (á 2 300 Kč) a dva režijní paušály (á 300 Kč) + DPH za tento úkon přiznal, tj. celkem 6 292 Kč. U jednání dne 23. 11. 2020 učinili pak účastníci nesporným, že zbývající níže vyjmenované sporné úkony právní služby byly učiněny ve dnech a v časech popsaných ve stanovisku žalované z 14. 9. 2018 – podání stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání z 5. 4. 2013, seznámení se spisem z 16. 4. 2013, výslech svědkyně D [redacted] (10:05-11:25 hod) a svědka V [redacted] (13:00-15:40 hod) dne 28. 8. 2013, návrh na doplnění dokazování z 14. 9. 2015, hlavní líčení dne 1. 9. 2015 (9:00-12:25 hod; 13:00-15:54 hod), hlavní líčení dne 2. 9. 2015 (9:00-12:30 hod; 13:35-16:00 hod), hlavní líčení dne 7. 9. 2015 (8:00-13:00 hod; 13:45-16:20 hod), hlavní líčení dne 21. 9. 2015 (9:30-12:03 hod; 13:15-16:15 hod), hlavní líčení dne 15. 10. 2015 (9:00-16:33 hod), hlavní líčení dne 16. 10. 2015 (8:00-14:00 hod), hlavní líčení dne 26. 10. 2015 (9:00-9:42 hod; 12:39-16:14 hod), hlavní líčení dne 23. 11. 2015 (9:30-12:02 hod; 13:40-16:10 hod), hlavní líčení dne 12. 5. 2016 (9:15-11:40 hod; 12:30-16:00 hod), hlavní líčení dne 19. 5. 2016 (9:20-12:35 hod; 13:39-15:56 hod), hlavní líčení dne 24. 5. 2016 (9:00-12:55 hod; 13:55-16:00 hod), hlavní líčení dne 18. 8. 2016 (9:00-13:30 hod; 14:30-15:50 hod), hlavní líčení dne 22. 8. 2016 (09:00-10:40 hod; 11:15-11:46 hod; 12:53-14:20 hod; 14:51-16:19

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Dvořáková.

hod) a hlavní líčení dne 24. 8. 2016 (9:23-12:26 hod; 13:37-16:30 hod). Za účast na výslechu svědkyně D [redacted] a svědka V [redacted] dne 28. 8. 2013 žalobce požadoval náhradu za 3 úkony právní služby, žalovaná přiznala nárok ve výši 2 úkonů právní služby a 4 náhrady za promeškaný čas (nový úkon právní služby a tím i dvouhodinová perioda pro jeho účtování, se počítá stejně jako u účasti u hlavního líčení, od doby započetí dalšího vyšetřovacího úkonu). Soud dospěl k závěru, že za tento úkon náleží žalobci dle ust. § 11 odst. 1 písm. e) a. t. odměna za 2 úkony právní služby a 4 náhrady za promeškaný čas, proto k navýšení částky nepřistoupil. Za hlavní líčení konané dne 1. 9. 2015 žalobce požadoval přiznat náklady za 4 úkony právní služby, žalovaná přiznala odměnu za 3 úkony právní služby a 4 náhrady za promeškaný čas (9 922 Kč). Soud dospěl k závěru, že žalobci by za tento úkon měla být přiznána náhrada za 4 úkony právní služby a 2 náhrady za promeškaný čas (tj. 12 826 Kč) a proto rozdíl těchto částek (tj. 2 904 Kč) uložil žalované k náhradě. Odměna byla přiznána dle ust. § 11 odst. 1 písm. g) a. t. Za hlavní líčení konané dne 2. 9. 2015 žalobce požadoval přiznat náhradu za 5 úkonů právní služby, žalovaná přiznala odměnu za 3 úkony právní služby a 4 náhrady za promeškaný čas. Soud dospěl k závěru, že za tento úkon náleží žalobci odměna toliko za 3 úkony právní služby a 3 náhrady za promeškaný čas, tj. částka ještě menší než přiznala žalobci žalovaná, tudíž nárok žalobce neshledal důvodným. Za hlavní líčení konané dne 7. 9. 2015 žalobce požadoval přiznat náhradu za 5 úkonů právní služby, žalovaná poskytla odměnu za 4 úkony právní služby a za 2 náhrady za promeškaný čas. Za tento úkon dle soudu náleží odměna za 4 úkony právní služby a za 2 náhrady za promeškaný čas, tj. částka stejná, jakou žalovaná již žalobci poskytla a proto k navýšení částky za tento úkon nepřistoupil. Za hlavní líčení konané dne 21. 9. 2015 žalobce požadoval přiznat náhradu za 4 úkony právní služby, žalovaná přiznala náhradu za 3 úkony právní služby a za 3 náhrady za promeškaný čas. Soud dospěl k závěru, že za tento úkon náleží náhrada za 3 úkony právní služby a 3 náhrady za promeškaný čas, tj. částka stejná, jakou již žalovaná žalobci poskytla, a proto soud k dalšímu navýšení nepřistoupil. Za účast na hlavním líčení konaném dne 15. 10. 2015 žalobce požadoval přiznat náhradu za 5 úkonů právní služby, žalovaná přiznala náhradu za 4 úkony právní služby. Ke stejnému závěru jako žalovaná dospěl i soud a proto k navýšení odměny nepřistoupil. Za účast u hlavního líčení dne 16. 10. 2015 žalobce požadoval přiznat náhradu za 4 úkony právní služby, žalovaná přiznala náhradu za 3 úkony právní služby. Za uvedený úkon náleží žalobci odměna za 3 úkony právní služby, navýšení již žalovanou přiznané částky tak není důvodným. Za účast u hlavního líčení dne 26. 10. 2015 žalobce požadoval přiznat odměnu za 4 úkony právní služby, žalovaná poskytla odměnu za 3 úkony právní služby. Soud dospěl k závěru, že žalobci za tento úkon náleží odměna za 3 úkony právní služby, tudíž k navýšení žalovanou přiznané částky nepřistoupil. Za účast u hlavního líčení dne 23. 11. 2015 žalobce požadoval přiznat náhradu za 4 úkony právní služby, žalovaná poskytla náhradu za 3 úkony právní služby a 4 náhrady za promeškaný čas. Soud dospěl k shodnému závěru jako žalovaná, tedy žalobci náhradu nad již poskytnutou částku nepřiznal. Za účast u hlavního líčení dne 12. 5. 2016 žalobce požadoval přiznat náhradu za 4 úkony právní služby, žalovaná mu přiznala náhradu za 3 úkony právní služby a za 2 náhrady za promeškaný čas. Se závěrem žalované se ztotožnil i soud a tedy neshledal důvod pro navýšení již žalovanou přiznané částky. Za účast u hlavního líčení dne 19. 5. 2016 žalobce požadoval přiznat náhradu za 4 úkony právní služby, soud dospěl k závěru, že žalobci přísluší náhrada za 3 úkony právní služby a 3 náhrady za promeškaný čas, tj. ke stejné částce jako žalovaná a proto k navýšení požadované náhrady nepřistoupil. Za účast u hlavního líčení dne 24. 5. 2016 žalobce požadoval přiznat náhradu za 4 úkony právní služby, žalovaná přiznala odměnu za 3 úkony právní služby a 2 náhrady za promeškaný čas. Soud došel k závěru, že žalovanou přiznaná odměna odpovídá délce úkonu a k navýšení přiznané částky nepřistoupil. Za účast u hlavního líčení dne 18. 8. 2016

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Dvořáková.

žalobce požadoval přiznat náhradu za 4 úkony právní služby, žalovaná přiznala odměnu za 3 úkony právní služby a 2 náhrady za promeškaný čas. Soud přišel k závěru, že žalobci za tento úkon náleží odměna za 3 úkony a 2 náhrady za promeškaný čas, tj. částka již žalobci přiznaná a k jejímu dalšímu navýšení již nepřistoupil. Za účast u jednání soudu dne 22. 8. 2016 pak žalobce požadoval přiznat náhradu za 4 úkony právní služby, žalovaná přiznala náhradu za 3 úkony právní služby a 5 náhrad za promeškaný čas. Soud dospěl k závěru, že žalobci přísluší náhrada za 3 úkony právní služby a 7 náhrad za promeškaný čas, tedy žalovanou zavázal ještě k náhradě za 2 náhrady za promeškaný čas (á 100 Kč). Konečně za účast u jednání dne 24. 8. 2016 žalobce požadoval náhradu za 4 úkony právní služby, žalovanou byla přiznána náhrada za 3 úkony právní služby a 3 náhrady za promeškaný čas. Dle soudu žalobci za tento úkon přísluší náhrada za 3 úkony právní služby a 3 náhrady za promeškaný čas, proto se zřetelem na shora uvedené, k navýšení žalovanou již přiznané částky nepřistoupil. S ohledem na výše uvedené soud zavázal stran nároku na náhradu škodu žalovanou k úhradě ještě částky 9 396 Kč. Konec konců i sám žalobce ve svém podání z 3. 12. 2018 sdělil, že si je vědom skutečnosti, že doba přerušení úkonu v délce převyšující půl hodiny není obecně judikaturou akceptována jako úkon právní služby. Obiter dictum soud uvádí, že ze stanoviska žalované z 14. 9. 2018 mj. vyplývá, že žalobci u několika dalších úkonů, o nichž nebylo mezi účastníky sporu, kromě jím požadované náhrady za odměnu advokáta byla poskytnuta nad rámec žalobního požadavku také náhrada za promeškaný čas, a to v rádech několika jednotek.

15. Za podání stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání z 5. 4. 2013 si žalobce nárokoval jeden úkon právní služby á 2 300 Kč, avšak s ohledem na skutečnost, že se nejedná ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. d) a. t. o podání ve věci samé, nýbrž se jedná o úkon upravený v § 11 odst. 2 písm. d) a. t., za nějž přísluší toliko náhrada ve výši jedné poloviny, tj. 1 150 Kč (Srovnej rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci z 25. 1. 2007 sp. zn. 3 To 161/2006), jež se žalobci již dostalo, dospěl soud k závěru, že ve zbytku není nárok žalobce důvodným. Žalobce dále nárokoval odměnu za úkon označený jako seznámení se spisem dne 16. 4. 2013. Uvedený úkon není úkonem vymezeným v a. t., za nějž by příslušela odměna, a proto za tento úkon soud odměnu nepřiznal. Neúčelným pak shledal soud úkon označený jako návrh na doplnění dokazování z 14. 9. 2015, když tento úkon není účtovatelným úkonem ve smyslu ustálené judikatury (Srovnej usnesení Vrchního soudu v Praze z 27. 5. 1999 sp. zn. 8 To 59/99). Nadto jej soud neshledal účelným už jen k množství hlavních líčení, jež se konala v září a v říjnu toho roku, jejichž termíny konání učinili účastníci nesporným na jednání dne 23. 11. 2020 a žalobci tak ničeho nebránilo tyto důkazní návrhy přednést v souladu se zásadou ústnosti přímo u hlavního líčení. Jde-li o odměnu za účast na výsleších shora citovaných svědků a za účast u hlavních líčení, předmětem sporu byla otázka, v jaké délce tyto úkony účtovat. Když žalobce ve své žalobě vycházel z prostého součtu počtu hodin mezi začátkem a koncem takového úkonu, aniž by přihlédl ke skutečnosti, že jde-li o výslechy svědků uskutečněné dne 28. 8. 2013, byla mezi nimi v čase od 11:25 do 13:00 hod pauza a hlavní líčení byla několikrát přerušována. Za účast u hlavního líčení dne 1. 9. 2015 žalobce nárokoval 4 úkony právní služby, žalovaná přiznala 3 úkony právní služby a ve smyslu ust. § 14 odst. 1 písm. b), odst. 3 a. t. 4 náhrady za promeškaný čas á 100 Kč. V podání z 3. 12. 2018 žalobce namítal, že přerušení hlavního líčení mu byla účtována jako úkon právní služby - součást hlavního líčení, když v průběhu těchto přestávek mu byla poskytována právní služba. Avšak s ohledem na skutečnost, že tato přerušení mezi jednotlivými úkony jsou jednak zákonem předvídaná a i zákonně upravena, soud nepřistoupil na tvrzení žalobce, aby byly tyto přestávky zahrnuty do délky jednotlivých úkonů a po odečtení času, jenž připadl na výše vypsané přestávky, dospěl k době trvání předmětného úkonu (á 2 300 Kč) a za dobu přerušení úkonu přiznal žalobci náhradu za promeškaný čas (á 100 Kč).

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Dvořáková.

16. Pokud jde o druhou část nároku na náhradu škody, a to náklady na zpracování znaleckého posudku u společnosti Expert Group s.r.o. ve výši 40 002 Kč (tato částka představovala poměrnou část celkových nákladů na zpracování znaleckého posudku, která na žalobce připadla dle vzájemné dohody s ostatními obžalovanými, když znalecký posudek byl předkládán ve prospěch všech obžalovaných) soud neseznal tento náklad účelně vynaloženým. Mezi účastníky bylo nesporným, že žalobce byl zproštěn obžaloby rozsudkem Městského soudu v Praze z 8. 9. 2016, č.j.: [REDAKCE] z jehož odůvodnění na čl. 151 a 234 se podává, že: „...soud posléze shledal výstupy znaleckých analýz znaleckého ústavu Expert Group s. r. o. nepoužitelnými mimo jiné proto, že společnosti Expert Group s. r. o. bylo zadáno zpracování znaleckého posudku z oboru ekonomiky i kybernetiky a společnost svůj znalecký posudek jako takový také zpracovala, ačkoliv měla oprávnění k znalecké činnosti pouze v oboru ekonomiky. To vše vyloučilo možnost použití výstupů jejich znaleckých analýz...“ S ohledem na tyto závěry nelze náklady žalobce vynaložené na zpracování znaleckého posudku považovat za účelně vynaložené, jež by vedly ke zrušení usnesení o zahájení trestního stíhání, tj. ve smyslu § 31 OdpŠk ke zrušení nezákonného rozhodnutí. Nebylo-li znaleckého posudku v trestním řízení vůči žalobci využito a žalobce byl přesto obžaloby zproštěn, náhrada škody představující vynaložené náklady na zpracování znaleckého posudku mu nenáleží.
17. Odpovědnostní titul (nezákonné rozhodnutí) je v dané věci, jak je vylíčeno shora, dán. Žalobce byl, jak nutno dovodit z výsledku trestního stíhání, nezákonně trestně stíhán pro jednání, v němž orgány činné v trestním řízení spatřovaly výše označené trestné činy. V souvislosti s žalobcem tvrzeným vznikem nemajetkové újmy soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, publikovaný ve Sbírce soudních rozhodnutí pod č. 122/2012 a dostupný jako ostatní zde uvedená rozhodnutí NS na stránkách www.nsouid.cz, dle kterého je třeba vycházet z toho, že zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, se poskytuje podle § 31a odst. 2 zákona, jež je normou s relativně neurčitou hypotézou, která není stanovena přímo právním předpisem a jež tak přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Soudy při stanovení výše zadostiučinění, či jeho formy, vychází především z povahy trestní věci, délky trestního stíhání a především z dopadů trestního stíhání do osobností sféry poškozené osoby. Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti. Skutkové vymezení újmy způsobené nezákonným rozhodnutím je významné i z hlediska dokazování, neboť zatímco při nesprávném úředním postupu spočívajícím v nepřiměřené délce řízení se újma na straně poškozeného presumuje, musí být újma založená jinou skutečností prokázána, není-li zjevné, že by stejnou újmu utrpěla jakákoliv osoba, která by byla danou skutečností postížena, a šlo by tedy o notoriету, kterou dokazovat netřeba (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2555/2010). V rozsudku ze dne 16.9. 2015, sp.zn. 30 Cdo 1747/2014, pak Nejvyšší soud konstatoval: „Jako bylo již shora naznačeno, v souvislosti s prokazováním vzniku nemajetkové újmy je nesprávnou úvaha odvolacího soudu, že „sama existence rozhodnutí, které bylo pro nezákonnost zrušeno, zakládá vyvrátitelnou domněnku, že jím byla dotčené osobě způsobena imateriální újma“. Naopak, v řízení je na žalobci, aby spolu s odpovědnostním titulem (např. rozhodnutím zrušeným pro nezákonnost) tvrdil a prokazoval i existenci skutečností, které lze právně kvalifikovat jako porušení konkrétního práva žalobce (např. práva na rodinný život), a vznik nemajetkové újmy (představované např. úzkostí, nepohodlím, nejistotou) vzniklé v příčinné souvislosti s danými skutečnostmi. Teprve dojde-li soud po provedeném dokazování k závěru, že odpovědnostním titulem byla porušena konkrétní práva žalobce a že v důsledku toho vznikla žalobci nemajetková újma, může se zabývat otázkami formy a případné výše zadostiučinění podle § 31a odst. 1 a 2 OdpŠk.“

18. Zdejší soud se zaměřil, pokud jde o nárok na náhradu nemajetkové újmy způsobené nezákonným trestním stíháním, ve shodě se závěry učiněnými Nejvyšším soudem ve zmíněném již rozsudku z 27. 6. 2012, sp.zn. 30 Cdo 2813/2011, na v tomto rozsudku výtčená kritéria významná z hlediska vzniku a intenzity nemajetkové újmy způsobené žalobci nezákonným trestním stíháním, tedy na **a)** délku trestního stíhání, **b)** povahu trestní věci, **c)** dopady trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce a **d)** okolnosti, za nichž ke vzniku nemajetkové újmy u žalobce došlo.
19. Objektívni prvky trestního stíhání, zejména jeho délka a kvalifikace trestné činnosti a výsledek celého řízení byl mezi účastníky nesporný. Trestní stíhání žalobce trvalo od 26. 3. 2013 do 3. 8. 2017, tedy 4 roky a 4 měsíce. Pokud jde o výtku žalobce, že i délka předmětného řízení byla nepřiměřená, je nutné především upozornit, že samostatný nárok na náhradu nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou trestního řízení žalobce neuplatnil. Proto se zdejší soud nezabýval tím, zda bylo, či nebylo předmětné trestní řízení nepřiměřeně dlouhé. Kritérium délky řízení formulované v rozsudku NS označeném v bodě 17 tohoto rozsudku, totiž zohledňuje „pouze“ to, jak dlouho trval zásah, resp. dopady trestního řízení do osobnostních práv žalobce. Z toho pak plyne, že i při adekvátní délce trestního řízení může docházet k vzniku nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním (rozsudek NS ze dne 16.9. 2015, sp.zn. 30 Cdo 3604/2014). Zároveň je nutno délku trestního řízení hodnotit v provázanosti s povahou věci a dopady trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce a nečinit z ní mechanicky určující hledisko (Simon, P., Odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci. 1. vydání, Praha 2019, s. 163). Pokud jde o povahu trestní věci, nutno konstatovat, že žalobce byl stíhán pro spáchání zvláště závažných zločinů, kde se sazba odnětí svobody pohybuje od 2 do 8 let. Je nepochybné, že výše popsané zločiny, jsou vnímány veřejností s ohledem na rozsah tvrzené škody negativně a s jejich spácháním je spojeno morální odsouzení pachatele, o to více v situaci, kdy došlo k medializaci trestního stíhání, ke které soud musel přihlídnout (viz níže).
20. Stran okolností, za nichž došlo ke vzniku nemajetkové újmy na straně žalobce, je třeba uvést, že v případě žalobce šlo o politicky činnou osobu. Žalobce od roku 2006 vykonával funkci [redacted]. Z listiny označené jako historické složení [redacted] od roku 1994 se podává, že v listopadu 2010 se stal žalobce [redacted] jímž byl do května 2013, následně se vrátil do funkce [redacted]. Ze zápisu z ustavujícího zasedání zastupitelstva [redacted] z 29. 11. 2006 a 20. 11. 2014 soud zjistil, že žalobce byl opakovaně zvolen [redacted]. Se zřetelem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že žalobce lze označit jako osobu veřejně činnou. Další okolností trestního stíhání a s ním spojený vznik nemajetkové újmy na straně žalobce provázející byla medializace věci. Pokud jde o prokazování medializace, kromě výpovědí žalobce, jeho manželky a dcery bylo zjištěno z článku z 26. 3. 2013 na serveru Lidovky.cz, že server již v 10:41 hod informoval o tom, že policie obvinila [redacted] projektu Opencard. Z článku z iRozhlasu „Kauza Opencard pokračuje. Policie obvinila [redacted]“ z článku [redacted] z parlamentníchlistu.cz nazvaného [redacted] 26. 3. 2013 a z protokolu o hlavním líčení z 1. 9. 2015 vyplývá, že usnesení o zahájení trestního stíhání bylo předáváno při zasedání [redacted] o této skutečnosti byla ještě téhož dne informována veřejnost. Z článků z 4. 4. 2014 [redacted] ze serveru prazskypatriot.cz vyplývá, že poslanecká sněmovna ustavila za účelem prověření způsobu policejního vyšetřování [redacted] vyšetřovací komisi. Komise měla za úkol

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Dvořáková.

zhodnotit, zda policie a státní zástupkyně pracují v kauze správně. Z článku pražského patriotu.cz z 22. 6. 2014 nazvaného „[REDAKCE]“

[REDAKCE] vyplývá, že bude požadováno, aby státní zástupkyně Máchová byla odvolána z případu a ponechává se na diskuzi, zda šlo z její strany o manipulaci či nedbalost. V článku Terezy Kněžourkové z 30. 11. 2015 nazvaného [REDAKCE]

[REDAKCE] Z článku z iROZHLASu z 27. 11. 2019 „[REDAKCE]“

[REDAKCE] se podává, že předseda Městského soudu v Praze podal na soudce Alexandra Sotoláře kárnou žalobu. Dle citovaného článku dezinterpretoval některé důkazy a nerespektoval názor nadřízeného soudu. Z článku z iDNES.cz „[REDAKCE]“, jež měla být dle článku zadržena pro údajné vynášení informací z vyšetřování případu. Z článku „[REDAKCE]“ z kongrespravni prostor.cz, ve kterém se znovu píše o dezinterpretaci některých důkazů ze strany tohoto soudce. Z článku 16. 5. 2016 „[REDAKCE]“

[REDAKCE] ze seznamu zprávy.cz z 5. 10. 2016 a z článku z Hospodářských novin „[REDAKCE]“ se podává, že jak policie, tak státní zástupkyně jsou trestně stíhány pro zneužití pravomoci úřední osoby.

21. Z přebraných videozáznamů označených na flashdisku jako č. 5, dále č. 9, dále video 1580132007, 1580132362 a 1580132886 se podává, že v kauze [REDAKCE] bylo obviněno [REDAKCE] protože měli zvýhodnit firmu H. a město tak připravit o několik desítek milionů korun, kdy např. v reportáži 1580132007 se o usnesení o zahájení trestního stíhání mluví jako o „dárečku“, v reportáži 1580132362 jsou pak záběry přímo z prostor Magistrátu, veřejnost je informována, že bylo obviněno 10 osob a že usnesení byla radním předána před 10h ráno při jednání, resp. po zasedání. V reportáži je medajlon žalobce. V reportáži č. 1580132362 se pak o kauze mluví jako o „selhání justičního systému“ s tím, že vyšetřování proběhlo „tak, jak se někomu hodilo“. V poslední výše uvedené reportáži se hovoří o kárné žalobě na soudce A. Sotoláře, hovoří se z jeho strany o „překrucování důkazů“. Další důkazy soud pro nadbytečnost zamítl.
22. Soud v tomto směru vyšel z rozsudku NS ze dne 3.7. 2012, sp.zn. 30 Cdo 4280/2011, na který poukazovala i žalovaná. V tomto rozsudku NS uvedl, že „k tíži státu lze přičíst excesivní způsob jednání orgánů činných v trestním řízení, které mohou mít za následek větší úkor později obžaloby zproštěné osoby. K takovým negativním projevům lze zařadit nevybíravé či urážlivé chování příslušníků vyšetřovacího policijního (popř. i soudního) orgánu ve vztahu k obviněné (obžalované) osobě. V této souvislosti nelze opomenout ani případné mediální vyjadřování orgánů činných v trestním řízení, kteréžto způsobem umocňujícím újmu obviněného (obžalovaného) komentují jeho domnělou trestnou činnost (např. rozsah či způsob provedení), či dokonce způsobem, který výslovně či nepřímou vede k porušení presumpce nevinu. Není-li však takových vyjádření či postupů ze strany orgánů činných v trestním řízení, a medializace případu je tak prostým důsledkem zásady veřejnosti trestního řízení a obecných veřejných poměrů případu, nelze přičítat státu k tíži, že princip presumpce nevinu byl narušen“

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Dvořáková.

sdělovacími prostředky... Zde totiž dochází k přetržení příčinné souvislosti mezi vedením trestního stíhání a skutečností, která újmu zakládá či zvyšuje...“ Z prvních dvou článků vyplývá, že veřejnost byla o trestním stíhání obviněných radních uvědoměna velice rychle, neřku-li v řádu minut poté, co byla obviněným předána usnesení o zahájení trestního stíhání, v případě žalobce dokonce ještě před obdržáním tohoto usnesení, jak dále vyplývá z jeho svědecké výpovědi. A přestože orgány činné v trestním řízení neporušily žádný právní předpis, pokud usnesení o zahájení trestního stíhání předávaly při zasedání rady [REDAKCE] [REDAKCE] je nepochybné, že takový postup přispěl k medializaci věci, když takového jednání se běžně účastní desítky lidí. Dále z provedeného dokazování vyplynulo, že kvůli postupu policie a státní zástupkyně v trestním řízení žalobce byla ustanovena Parlamentní vyšetřovací komise (usnesením Poslanecké sněmovny parlamentu České republiky č. [REDAKCE] z [REDAKCE] podle čl. 30 Ústavy ČR a podle § 48 zákona č. 90/1995 Sb., o jednacím řádu poslanecké sněmovny), jejímž úkolem bylo prověření způsobu vyšetřování kauzy [REDAKCE]. Ikdyž žalobce namítal, že činnost této komise přitahovala pozornost médií a veřejnosti k případu žalobce i v době, kdy se již v trestním řízení žalobce nekonaly žádné úkony, nemůže to být okolnost umocňující nemajetkovou újmu žalobce z trestního stíhání, když v tu dobu již trestní stíhání žalobce neprobíhalo. Z dalších citovaných článků byly prokázány další okolnosti vzniku nemajetkové újmy žalobce, když z článků označených jménem státní zástupkyně Máchové a soudce Sotoláře bylo prokázáno, že na státní zástupkyni bylo podáno trestní oznámení pro zneužití pravomoci úředního činitele a na soudce kárná žaloba z důvodů dezinterpretace důkazů a nerespektování názoru nadřízeného soudu. Dozorující státní zástupkyně byla v médiích přezdívána jako [REDAKCE] [REDAKCE] tudíž její samotné zadržení a následné trestní stíhání přitáhlo nepřímým způsobem i pozornost k případu žalobce. Z usnesení vrchního soudu pak vyplynulo, že věc byla po opětovném zrušení rozhodnutí přikázána k projednání a rozhodnutí jinému senátu. Soud má za to, že všechny tyto okolnosti trestního stíhání žalobce byly sto zvětšit újmu žalobce, jež mu z nezákonného rozhodnutí vznikala. Dále bylo zjištěno, že v reportážích (např. č. [REDAKCE] nebo v člancích byla několikrát zachycena přímo fotografie žalobce, tedy bylo ho tak možno lehce identifikovat. A ikdyž z výpovědi žalobce vyplývá, že žalobce k medializaci věci nijak nepřispíval, což je souladné s výpovědí svědkyně V [REDAKCE] věc byla medializovaná nejen v regionálním, ale i v celostátním vysílání/tisku.

23. Pokud jde o dopady trestního stíhání do žalobcovy osobnostní sféry, lze uzavřít, že žalobci vznikla nejen určitá újma ztotožnitelná již se (zcela pochopitelnými) subjektivními pocity frustrace, stresu a nejistoty, ale i újma na podkladě provedeného dokazování objektivizované povahy, představovaná zásahem do osobnostních práv žalobce, tj. zejména do (z práv vyčtených v čl. 10 Listiny) práva na ochranu soukromého a rodinného života, na zachování dobré pověsti a osobní cti. Ve spojení s délkou řízení a povahou trestní věci lze shrnout, že žalobce prokázal, že mu v důsledku nezákonného trestního stíhání vznikla nemajetková újma. Jak vyplynulo z účastnické výpovědi žalobce, došlo v důsledku medializace věci k dehonestaci žalobce v jeho sociálním okolí, zejména v [REDAKCE] kdy se o rodině žalobce např. hovořilo jako o mafii [REDAKCE]. Výpověď žalobce je v tomto směru souladná s výpovědí dcer žalobce, souseda i bývalých a současných kolegů. Všichni upozorňovali na skutečnost, že se o trestním stíhání žalobce [REDAKCE] vědělo. Dcery žalobce vypověděly, že žily v nejistotě, v úzkosti z toho, co bude, často docházelo vůči žalobci k verbálním útokům. Z výpovědi žalobce, jeho dcer, kolegyně I [REDAKCE] V [REDAKCE] bývalé kolegyně M [REDAKCE] Ř [REDAKCE] a bývalého kolegy J [REDAKCE] J [REDAKCE] pak vyplynulo, že trestního stíhání žalobce bylo zneužito opozicí k napadání žalobce jako osoby „zloděje, jenž se určitě šileně napakoval“, neustále se o něm hovořilo, jako o kandidátovi na starostu, jenže je trestně stíhán. Z výslechu svědkyně V [REDAKCE] a Ř [REDAKCE] se podává, že opozice kauzy žalobce hlavně využila k dehonestaci žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Dvořáková.

v kampani na starostu, zaměstnancům úřadu byly rozesílány emaily a rozdávány se letáky poukazující na trestní stíhání žalobce. O pomluvách žalobce zvláště v období voleb hovořil ve své výpovědi i svědek J. [redacted] a svědek H. [redacted]. Svědkyně R. [redacted] že se o žalobci na radnici „nehezky“ hovořilo, občas se ve vztahu k žalobci objevily přívlastky jako „kriminálník a korupčník“. Žalobce, svědkyně V. [redacted] a dcera žalobce shodně vypověděli také v tom směru, že kampaň proti žalobce probíhala i na sociálních sítích. Svědek, soused, J. H. [redacted] vypověděl, že se pověst žalobce změnila k horšímu. Když chtěl, aby byl pak K. [redacted] zvolen do orgánu SVJ, jehož je předsedou, ostatní z domu to nechtěli, neboť se o něm říkalo, že „jede v podvodech“, uvedl, že jeho pověst se zásadně zhoršila.

24. K formě a výši zvoleného zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou samotným trestním stíháním lze uzavřít, že samotné konstatování nezákonnosti trestního stíhání (v odškodňovacím „smyslu“ nutno zdůraznit) se soudu s přihlédnutím ke shora vyloženým okolnostem trestního stíhání nejeví dostačující satisfakcí. V této souvislosti je na místě připomenout, že *„forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat.“* (viz cit. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27.6. 2012, sp.zn. 30 Cdo 2813/2011). O případ, v němž by obecná slušnost přiznání finanční satisfakce jistě nevelela, ve věci žalobce nejde. Dostačujícím momentem jaksi „završujícím“ satisfakci, již by se žalobci od žalované mělo dostat, se pak soudu jeví být právě zaplacení částky 339 517 Kč, což zhruba odpovídá částce ve výši 6 500 Kč připadající na měsíc trestního stíhání žalobce. V této souvislosti nutno zdůraznit, že nic než zmírnění frustrace trestním stíháním vytrpěné se žalobci stejně dostat nemůže – úplné odčinění (reparace) negativních prožitků, jež žalobci trestní stíhání přineslo, totiž není již z povahy věci možné, a to jistě ani poskytnutím vyšší částky, než kterou soud shledal dostačujícím odškodněním. Soud zohlednil, že žalobce byl stíhán pro zločin porušení předpisů o pravidlech hospodářské soutěže v jednocenném souběhu se zločinem porušení povinnosti při správě cizího majetku. Konkrétní výši částky odůvodňuje zejména povaha trestní věci, kdy byl žalobce ohrožen trestem odnětí svobody a bylo mu kladeno za vinu jednání, v jehož důsledku se měl dopustit spolu s ostatními spoluobviněnými škody v řádu milionů korun, a výše popsany zásah do rodinného, soukromého a pracovního života žalobce, který byl umocněn shora popsánymi okolnostmi, zejména značnou medializací věci, jež žalobce v jeho sociálním okolí nepochybně dehonestovala a kauzami spojenými s trestním stíháním žalobce. Rodina žalobci poskytovala po celou dobu trestního stíhání podporu, věřila mu, podporovala ho, a to zejména jeho manželka a dcery. Žalobce měl stejně tak podporu např. v učitelském sboru mezi bývalými kolegy. A přestože není pochyb, že se opozice žalobce snažila trestního stíhání žalobce využít ve svůj prospěch, žalobce nakonec v kampani vyhrál i v roce zahájení jeho trestního stíhání. A přestože žalobce byl ohrožen trestní sazbou až 8 let, reálně si ani žalobce ani jeho rodina takovou skutečnost nepřipouštěli a ani se na ni nepřipravovali. Pro tyto okolnosti soud nepřistoupil k vyšší výši zadostiučinění.
25. Poté, co zdejší soud, vycházející z rozsudku NS ze dne 16. 9. 2015, sp.zn. 30 Cdo 1747/2014, vyzval žalobce k předložení srovnávací judikatury, předložil rozsudek zdejšího soudu [redacted] a [redacted] známé zdejšímu soudu z úřední činnosti. Ve věci [redacted] se žalobce, jenž také působil jako veřejný funkcionář stíhaný pro trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku, domáhal se náhrady nemajetkové újmy ve výši 6 500 000 Kč. Věc byla medializována natolik, že byla porušena zásada presumpce nevinny, trestní stíhání trvalo 5 let a 10 měsíců a mělo pro žalobce existenční dopad. V předložené věci byla žalobci přiznána relutární náhrada škody ve výši

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Dvořáková.

875 00 Kč. Dle názoru soudu nelze tento případ zcela srovnávat s případem žalobce, neboť v předložené věci byl žalobce zproštěn výkonu služby v armádě, mělo tedy na žalobce značný existenční dopad, trestní řízení trvalo o rok déle, věc byla medializována na tolik, že došlo k porušení presumpce nevinu žalobce. Trestní stíhání mělo fatální vliv na jeho rodinný a společenský život - byla poškozena jeho pověst na mezinárodní úrovni a došlo k zhoršení jeho zdravotního stavu.

26. Rozsudkem zdejšího soudu pod sp. zn. [REDAKCE] kterým bylo rozhodováno o náhradu nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání bývalé místostarostky obce [REDAKCE] za zneužití pravomoci veřejného činitele, poškození cizích práv a zpronevěry a trvalo téměř 11 let bylo poukázáno na rozhodnutí Ústavního soudu č. j. I ÚS 2551/13, jenž dospěl k závěru, že částka přiznaná obecnými soudy ve výši 312 000 Kč je ústavněprávního hlediska nepřiměřeně nízká. K tomu je však dodat, že v předložené věci žalobkyně uplatnila nárok z nepřiměřené délky řízení, byla dokonce zatčena a v průběhu trestního stíhání byla dvakrát nepravomocně odsouzena.
27. Soud naopak případ žalobce dále porovnal rovněž se případem rozhodovaným vedeným u Obvodního soudu pro Prahu 2 rozsudkem ze dne 11. 4. 2019 č.j. [REDAKCE] který byl potvrzen. Žalobci bylo v tomto řízení přiznáno odškodnění ve výši 441 000 Kč (7 000 Kč za měsíc trestního stíhání). V tomto případě šlo o trestní stíhání pro trestný či zjednaní výhody při zadávání veřejné zakázky při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku v souběhu s trestným činem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Věc byla značně medializována, poškozený byl osobou veřejně známou. Poškozenému hrozil trest odnětí svobody v trvání 2 až 8 let. Trestní stíhání trvalo 5 let a 3 měsícem. V daném případě došlo k zásahu žalobce do jeho osobního, profesního, rodinného a společenského života, došlo k poškození na cti, dobré pověsti. Před trestním stíháním byl poškozeným úspěšným politikem na regionální i celorepublikové úrovni. V důsledku trestního stíhání došlo k přerušování jeho politické kariéry.
28. Soud dále věc porovnal s řízením vedeným u zdejšího soudu pod sp. zn. [REDAKCE] v kterém bylo žalobci poskytnuto přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která mu vznikla v důsledku nezákonného trestního stíhání, 308 000 Kč, když soud vycházel z částky 7 000 Kč za měsíc trestního stíhání. Žalobce byl stíhán pro trestný čin podplácení dle ust. § 161 odst. 1, 2 písm. a) zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon (účinný do 31. 12. 2009, dále jen trestního zákona) a pokračující trestný čin porušení povinnosti při správě cizího majetku dle ust. § 255 odst. 1, 3 tr. zákona spáchaný ve formě účastenství dle ust. § 10 odst. 1 písm. a) tr. zákona (organizátor). Nicméně žalobce byl v dané kauze stíhán i vazebně a hrozila mu několikrát vyšší náhrady škody způsobené trestním stíháním, která měla být 337 000 000 Kč. Dopady do rodinného a společenského života prokázány nebyly.
29. Naopak ve srovnání s řízením vedeným u zdejšího soudu pod sp. zn. [REDAKCE] soud neakceptoval žalovanou poskytnutou výši finančního zadostiučinění, když v daném řízení byla žalobkyně trestně stíhána po dobu 2 let a 8 měsíců, pro totožný skutek jako žalobce, avšak toliko v prvním odstavci, tj. byla ohrožena menší hrozbou trestu odnětí svobody, když byla obviněna ze spáchání přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1. trestního zákona. Žalovaná v daném případě poskytla žalobkyni plnění ve výši 132 000 Kč, když ve srovnání s žalobcem byla stíhána toliko v prvním odstavci, trestní stíhání trvalo téměř o polovinu kratší dobu, došlo k zásahu do sociální oblasti, nicméně oproti stávajícímu žalobci i do zdravotní sféry. Dále soud případ porovnal např. s rozhodnutím Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2813/2011.

30. jenž žalobce za nezákonné trestní stíhání pro trestný čin Vraždy dle § 219 odst. 1,2 TZ, rozsudkem č.j. [REDAKCE] ve spojení s rozsudkem městského soudu č.j. [REDAKCE] ze dne 29.3. 2010 bylo žalobci přiznáno za řízení trvajícím necelých 5 let zadostiučinění ve výši 150 000 Kč s tím, že žalobci hrozil vysoký trest odnětí svobody a věc byla medializována. Ve věci [REDAKCE] známé soudu z úřední činnosti, městský soud rozsudkem ze dne 30.3. 2011, č.j. [REDAKCE] změnil rozsudek zdejšího soudu č.j. [REDAKCE] tak, že přiznal žalobci 20 000 Kč na náhradě nemajetkové újmy za trestní stíhání trvajícím necelých 5 let pro pokus trestného činu vraždy s tím, že žalobce byl ohrožen vysokým trestem odnětí svobody a věc byla medializována, což mělo negativní dopady na pověst žalobce. Uvedená rozhodnutí byla vydána ještě před tím, než Nejvyšší soud formuloval v rozsudku ze dne 27.6. 2012, sp.zn. 30 Cdo 2813/2011, kritéria významná pro posouzení nároku na náhradu nemajetkové újmy způsobené nezákonným trestním stíháním, a proto je zdejší soud považuje již za překonaná. Naopak vhodným srovnávacím materiálem jsou věci vedené u zdejšího soudu pod sp.zn. [REDAKCE] a [REDAKCE]. V pravomocném rozsudku ze dne 18.11. 2015, č.j. [REDAKCE] přiznal soud žalobci zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním ve výši 270 000 Kč, když žalovaná v rámci předběžného uplatnění nároku žalobci poskytla 130 000 Kč. Žalobce byl rok stíhán pro spáchání zvláště závažného zločinu Pohlavního zneužití dle § 187 odst. 1,2 TZ, věc byla rozsáhle medializována a byly prokázány masivní zásahy do pověsti žalobce coby vysokého důstojníka armády ČR, do jeho psychické i somatické sféry, soukromého a rodinného života. V rozsudku ze dne 27.1. 2017, č.j. [REDAKCE] ve spojení s rozsudkem městského soudu ze dne 11.7. 2017, č.j. [REDAKCE] bylo žalobci přiznáno zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným
31. Soud tedy přiznal žalobci částku 287 517 Kč jako náhradu nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání a na náhradě škody v podobě obhajného 9 396 Kč. Celkem tedy soud žalobci přiznal částku 296 913 Kč.
32. Soud přiznal žalobci úrok z prodlení od 27. 7. 2018 do zaplacení. Úrok byl přiznán v zákonné výši dle ust. § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., a to od data prodlení žalované. Žalovaná se dostala do prodlení uplynutím šesti měsíců od předběžného uplatnění nároku u žalované, když platí, že nárok věřitele na zaplacení úroků z prodlení vzniká podle ust. § 1970 občanského zákoníku tehdy, nesplní-li dlužník svůj peněžitý dluh řádně a včas, tedy je-li v prodlení, a zároveň dle ust. § 15 odst. 2 OdpŠk se poškozený může domáhat náhrady škody u soudu pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen. K prodlení žalované s náhradou nemajetkové újmy proto došlo až marným uplynutím šestiměsíční lhůty určené k předběžnému projednání nároku, která začala běžet ode dne uplatnění nároku, tj. dne 26. 1. 2018, a teprve ode dne následujícího po uplynutí lhůty žalovanou stíhá povinnost zaplatit úrok z prodlení, když lhůta šesti měsíců skončila dnem 26. 7. 2018, žalovaná se tak dostala do prodlení dne 27. 7. 2018 (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. 4. 2003, sp. zn. 25 Cdo 2060/2001) s tím, že v části, v níž bylo řízení zastaveno pro plnění žalované po podání žaloby, soud přiznal úrok z prodlení do dne zaplacení částky žalovanou, tj. do 21. 9. 2018.
33. Ve výroku o náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle ust. § 142 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s ustanovením § 146 odst. 2 o.s.ř. Při rozhodování soud vyházel z toho, že žalobce byl ohledně nároku na náhradu škody úspěšný ve výši 617 724 Kč, když částku ve výši 608 327,5 žalovaná uhradila po podání žaloby a uplynutí 6 měsíců stanovených žalované k předběžnému projednání nároku a soud žalobci dále přiznal nárok ve výši 9 396 Kč a dále že byl úspěšný ohledně nároku na náhradu nemajetkové újmy v penězích za nezákonné trestní stíhání (usnesení NS ze dne 5. 2. 2014, sp. zn. 30 Cdo 2707/2013), když žalovaná po podání žaloby přiznala žalobci 52 000 Kč a soud nárok žalobce shledal

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Dvořáková.

důvodně ještě co do částky 287 517 Kč. Soud rovněž vyšel z premisy, že tarifní hodnota u nároku na náhradu nemajetkové újmy činí 50 000 Kč dle § 9 odst. 4 písm. a) cit. vyhlášky č. 177/1996 Sb. (usnesení NS ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3378/2013), že je nezbytné vyjít ze součtu tarifních hodnot dle § 12 odst. 3 zmíněné vyhlášky a že při určování úspěchu či neúspěchu účastníka, který vedle nároků na náhradu nemajetkové újmy uplatnil i další nároky (na náhradu škody), je nutné zohlednit poměr tarifních hodnot takto uplatněných nároků (usnesení NS ze dne 20. 12. 2016, sp. zn. 30 Cdo 1435/2015). Celkovou tarifní hodnotu představuje částka 753 808 Kč (703 808+50 000).

34. V řízení byl úspěšný žalobce co do 89% a žalovaná co do 11%, když žalobce z tarifní hodnoty byl celkově úspěšný co do částky 667 724 Kč, a proto mu náleží náhrada účelně vynaložených nákladů ve výši 78%. V části, jež byla žaloba vzata zpět pro chování žalované po podání žaloby, když žalovaná až dne 21. 9. 2018, tedy po podání žaloby a uplynutí 6měsíční lhůty podle § 15 odst. 1 Odšk. zák., žalobci sdělila, že v rozsahu 660 327,5 Kč nárok žalobce uznala, a tuto částku žalobci dne 21. 9. 2018 vyplatila. Ohledně tohoto nároku je tak namístež přiznat žalobci náklady řízení podle ustanovení § 146 odst. 2 o. s. ř.
35. Náklady řízení tvoří soudní poplatek ve výši 4 000 Kč a náklady právního zastoupení, které se sestávají z odměny advokátky za 12,5 úkonů právní služby dle § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) - dále jen AT (příprava a převzetí věci, sepsí žaloby, 3x podání ve věci samé z 19. 12. 2019, 18. 11. 2020 a částečné zpětvzetí žaloby, 6,5x účast na jednání soudu (z toho 1x trvalo soudní jednání více než 2 hodiny, účtovány 2 úkony právní služby a 0,5 úkonu byla účtována za účast při vyhlášení rozsudku dne 1. 12. 2020). Odměna advokáta činí za jeden úkon právní služby částku 11 340 Kč, neboť je třeba vycházet z tarifní hodnoty 753 808 Kč, když předmětem řízení byly 2 nároky: nárok na náhradu škody, kdy je tarifní hodnotou žalovaná částka 703 808 Kč a nárok na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání ve výši 10 000 000 Kč, kde je tarifní hodnotou dle § 9 odst. 4 písm. a) a. t. částka 50 000 Kč. Celkem za 12,5 úkonů právní služby činí odměna advokáta 141 750 Kč. Dále tvoří náklady právního zastoupení 13 x paušální náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 4 a. t. ve výši 300 Kč, celkem 3 900 Kč a DPH ve výši 30 587 Kč, celkem činí náklady řízení částku 180 237 Kč, když jak uvedeno shora žalobci náleží poměrná náhrada ve výši 78 %, tj. 140 585 Kč.
36. Lhůtu k plnění náhrady nákladů řízení i nároku samotného stanovil soud v souladu s § 160 odst. 1 věta za středníkem o. s. ř., neboť se jedná o plnění ze státního rozpočtu, podléhající zákonu č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění pozdějších právních předpisů a je tak na místě poskytnout žalované lhůtu delší. O povinnosti žalované zaplatit náklady řízení k rukám zástupce žalobce bylo rozhodnuto dle § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Protí tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2. Odvolání je třeba podat ve dvojnásobném vyhotovení.

Nesplní-li žalovaná povinnosti uložené jí tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobce domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Praha 1. prosince 2020

Mgr. Kateřina Mlčochová v.r.
samosoudkyně